

חייב סקילה וזה נראה ברור ופשוט כמות
התוס' ויש לה"ר לזה בדרך פלפול דהנה
לכא' קשה בהא דהי' מ"ר מסופק באיזה
מיתה אמאי לא נשמע מצד סו"מ דדנה
התורה ע"ש סופו דעומד על פר"ד ומלכא
את הצריות וכבר תמכו הראשונים הא
רואה מיתתו בסייף וא"כ אמאי דינו
בסקילה ותי' בם' פענח רוא דיהרוג
בשבת ומח"ש בסקילה עיי"ש וא"כ מוכרח
דמח"ש בסקילה ומה נסתפק מרע"ה בזה:

אך י"ל דמשם א"ר די"ל דסופו שחלל
שבת ויהרוג בפרהסיא ומח"ש בפרהסיא
שפיר חייב סקילה מלד דהוי כעט"ז אך
לפ"י מוכרח עכ"פ דמחלל שבת בפרהסיא
חייב סקילה וא"כ אמאי נסתפק מ"ר ע"ה
במקושש א"ו כנ"ל דהמקושש הי' בלגעה
ואדרבא בזה נתחזק עוד ספיקו דכיון דבן
סו"מ נידן ע"ש סופו בסקילה א"כ מוכרח
עכ"פ דמח"ש בפרהסיא נידן בסקילה וא"כ
מדסתם הקב"ה מחללי מות יומת נראה
דהבא אין הפירוש חנק וא"כ י"ל דה"ה
מח"ש בלגעה דינו בסקילה והקב"ה
הסכים על ידו דמחלל שבת דינו בסקילה
וה"ו דרך חידוד בס"ד איברא דקו' הת'
הנ"ל בלח"ה לק"מ ויש לת' בכמה אופנים
א' י"ל דנהי דכ' המרדכי דמומר אינו
זוקק את חשמו ליבוס ה"ד היבא דלא מת
מיתת ב"ד אכל היבא דנעשה מומר עי"ד
שחילל שבת ונתחייב מיתה בב"ד ומת ע"י
ב"ד דהו"ל כפרה שפיר זוקק את חשמו
כיון דבמיתה נתכפר לו והרי הוא כשאר
ישראל ויש לעי' בזה לפמ"ש בסנהדרין
(דף מ"ז ע"ב) דכפרה אימת הוי מבי חזי
לערא דקברא א"כ בשעת מיתה עדיין
ליבא כפרה ולא היתה ראוי' בשעת נפילה
ושזב אסורה עליו עולמית:

אמנם למה דמבואר בפמ"ג בפתיחה
כוללת לא"ח ח"ב אות כ"ט
דהיבא דודאי תהי' מותרת לו אח"כ י"ל
דאינה בכלל שא"ר בשעת נפילה א"כ גם
הבא א"ש אך בל"ז י"ל דעיקר הכפרה
בשעת

מספרי אנו במקום בן עומדות ואם אין
הגקבות חשבות זרע תתיבס אמונו ליבוס.
צת' חת"ס בלקומי ת' סי' כ"ו הביא בשם
חכם אחד שהקשה לשיטת המרדכי דמומר
אינו זוקק ליבוס א"כ יקשה למ"ד ללפחד
זה מקושש מה טעמו בנות ללפחד אם
הבנות בכלל צנים תתן נחלה ואם לאו
תתיבס אמונו והא הוי מחלל שבת בפרהסיא
ודינו כמומר ואינו זוקק ליבוס והשיב לו
הגאון ז"ל דלא מלאנו כלל דהי' מחלל
שבת בפרהסיא עיי"ש מה שהאריך בזה:

והנה לכא' יש לתמוה עליו שהשתמיץ
לי' ד' התוס' בסנהדרין (דף
ע"ח ע"ב) ד"ה לא שהקשו מה הי' מ"ר
מסופק באיזה מיתה יהרג הא סתם מיתה
האמורה בתורה היא חנק ותי' דמתוך
הסברא הי' מדמה לעובד ע"ז דבסקילה
כיון דמחלל שבת בפרהסיא ה"ה כעובד
ע"ז עכ"ל הרי מבואר בתוס' דמקושש הי'
מחלל שבת בפרהסיא אמנם לאחר העיון
י"ל גברא רבא אמר מילתא אין מצינו
אותו וי"ל דכונת התוס' היא להיפוך דהנה
באמת הקשה הג' רעק"א בנהש"ס שם
דלפ"י מנ"ל לפי האמת דמחלל שבת
בסקילה דילמא מח"ש בחנק ונהי דהקב"ה
הסכים עס מרע"ה וסקלוהו להמקושש
דילמא ה"ט משום דהי' בפרהסיא ודינו
כעוע"ז דהוא בסקילה אכל בלגעה אה"כ
דמח"ש בחנק והוא תימה גדולה:

רבן גלענ"ד שאין כונת התוס' דמקושש
הי' בפרהסיא דמנ"ל זאת להתוס'
רק דהתוס' באו לת' מה שעלה ע"ד מ"ר
ע"ה להסתפק דמות יומת דהבא אין פירושו
חנק רק סקילה ועי' כ' התוס' דמסברא
הי' נראה לו דמחלל שבת בפרהסיא דינו
כעוע"ז וחייב סקילה וכיון דהש"ת אמר
סתם מחללי מות יומת ולא חילק בין
בלגעה לפרהסיא א"כ מוכח דמות יומת
דהבא אין פירושו חנק ולכן נסתפק
מרע"ה בזה ובאמת המקושש הי' מח"ש
בלגעה והקב"ה הסכים ע"י דמחלל שבת

מלוא מלד דהוי מלדצ"ע וא"כ ממילא ליכא איסור תורה מלד מקלקל ואע"ג דהוי עצירה שהזמ"ג כ"כ הפוסקים היכא דעצירה תלי' במלוא וא"כ דליכא מלוא ליכא עצירה אמרי' גם כזה מלוא הצ"ע וא"כ שפיר הקשו תוס' איזה תיקון יש בזה דל"ל מלד תיקון מלוא כיון דהוי מלוא הצ"ע ואינו תיקון כלל וע"ז שפיר תי' דהוי תיקון מלד דאית לי' כפרה וגמי דזה התיקון אינו מיד דבא בשעת קבורה מ"מ שוב איכא איסור תורה וא"כ יש חיוב מיתה ג"כ מלד תיקון מלוא דא"ל דהוי מלוא הצ"ע כיון דהוי זמ"ג וא"ל דהעצירה בא ע"י המלוא ז"א דאפי' אי"כ דליכא מלוא ג"כ הוי עצירה מחמת התיקון דכפרה דאע"ג דאינו תיקון מיד מ"מ הוי איסור תורה כנ"ל ושזב אמרי' דהוי תיקון מיד מחמת המלוא כנ"ל וז"ל דרך פלפול :

איברא דבעיקר הד' אי"כ דתיקון מלוא הוי תיקון ל"ש בזה כלל ענין דמלוא הצ"ע כיון דתכלית המלוא שיתבצר הרע מישראל וזה נעשה וא"כ אע"ג דהוא ע"י עצירה נעשה המלוא ואין בזה ענין לפסול המלוא ועי' ברש"א שבת (דף ק"י) שז' באמת דהוי תיקון מכא שנתבערו מן העולם עיי"ש :

אמנם התוס' ז"ל לא נחתו לזה כלל וס"ל דהתיקון הוי משום כפרה וע"כ כדברינו הג"ל דאיכא כפרה גם בשעת מיתה אלא דבשעת קבורה הוי גמר הכפרה ויש להאריך בזה ואכ"מ :

(ב) **ד"ר** בפשיטות לפ"מ דקיי"ל דכל המומתין מתודין אי"כ פשיטא דהמקושש דמת מיתה צ"ד צודאי עשה תשובה קודם שמת ושוב היא זקוקה ליבוס וכ"כ הג' בעל חת"ס ז"ל בעלמו וא"כ אין הכרח מכ"ז לומר דלא הי' מח"ש בפרהסיא אך לאחר העיון עדיין יש להעיר לרי"א דס"ל ציצמות (דף ק"ט ע"א) דהמגרש את אשתו והחזירה אסורה על אחיו כיון דנאסרה עליו פ"א דס"ל נשואין הראשונים מפילים ולכו כיון דנאסרה עליו פ"א צתיים אבורה

בשעת מיתה ולערא דקצרא היינו להשלים הכפרה ויד"כ השגון המופלא מו"ה מרדכי מנחם מענדיל הערמו דיש להציא ראי' לזה דא"כ יקשה ע"ד התוס' סנהדרין (דף ל"ה ע"א) ד"ה אין רליחה שז' הקטע דא"ל שבת אפי' למ"ד מקלקל בחבורה פטור משום דהו"ל כפרה הו"ל תיקון לפמ"ש תוס' שבת (דף ק"ו) דלרי' צעי תיקון מיד ובלא"ה הוי בכלל מקלקל אי"כ הצ"כ כיון דבשעת מיתה הוי מקלקל ורק דהכפרה הוי תיקון וקשה הא אין תיקון בא מיד כיון דהתיקון רק ע"י הקבורה אי"כ כנ"ל דעיקר הכפרה הוי המיתה ויפה העיר בזה :

ודרך פלפול י"ל דא"ר מזה לפ"מ שגראה להעיר דאע"ג דשיטת ר"ת ז"ל דס"ל דלרי' אס אין תיקון מיד הוי מקלקל הי"ד לענין חיובא דבזה שפיר י"ל דאס אין תיקון מיד בשעת הקלקול אינו חייב משום שבת אבל עכ"פ מודה ר"ת ז"ל דגם לרי' איכא איסור תורה כיון דיש מלאכה גמורה ומתקן בהמלאכה הוי איסור ומיושז בזה קושית העולם על המרי"ט שתי' דלכך ל"ש צנחט בשבת אע"מ משום דלא יתוקן האיסור דעכ"פ תיקן להוליא מידי אצמיה"ח והקשו הא אי"כ דל"מ ויהי' אסור מפרכסת לב"ג ולא יהי' תיקון מיד ולהג"ל א"ש דזה לא אהני אלא להלילו מחיובו אבל לא לתקן את האיסור וצ"ה"ג פשיטא דל"ש ל"מ שישאר האיסור תורה רק להלילו מחיוב מיתה אדרבא אמרינן מהני כדי שיענש כדי רשעתו וז"ב ופשוט :

ומעתה י"ל דא"ר מד' התוס' הג"ל דיש כפרה מיד בשעת מיתה ואע"ג דלא הוי תיקון מיד י"ל ע"ז דהנה באמת קשה למה לא כתבו התוס' בפשיטות דהתיקון הוא משום דהצ"ד מקיימין המלוא דוצערת הרע מקרבך :

אך י"ל דהי' קשה להתיס' דא"כ דלא יהי' תיקון אלא זה אי"כ י"ל דחינה

אח"כ בתשובה ה"ה זקוקה ליבוס כיון דהי' בידו לשוב :

אמנם העיקר בזה דר"א אינו אוסר אלא בגירסה שהוא פטור מיבוס והפקעת הקידושין שלא שייך עוד יבוס בשו"א היכא דגירסה משא"כ נעשה מומר דאינו הפקעת היבוס אלא גורם אחר כל שנסתלק הגורם יש חיוב יבוס והוי כמו שיש לו בנים ומתו הבנים דפשיטא דזקוקה ליבוס אף לר"א דנשואין מפילים אע"ג דנעשה שהי' לו בנים לא הי' שייך יבוס ויש עוד לעי' בזה ואכ"מ :

ומה שיש לומר עוד דהמקושש לא הי' דינו כמומר עפ"מ שראיתי להג' בעל פנים יפות ז"ל פ' שלח שכ' על הא דאמרו חז"ל גבי מקושש שמלאהו מקושש והתרו בו ועדיין הוא מקושש ולריך לדקדק דלענין מה כתבה התורה שכתב התחיל להיות מקושש קודם התראה וכ' לפרש דלמ"ד דמעביר ד' אמות ברה"ר הוי קמ"ל קרא דאע"ג שהתרו בו לאחר שהעביר שתי אמות שלא יגמור המלאכה הוי התראה אף שבתחילה הי' עקירה בלא התראה ג"מ כיון שהתרו בו לעשות הנחה מיד קודם גמר ד' אמות הוי התראה וכן למ"ד קולר כיון דקיי"ל דשיעור קלירה הוי גרוגרת א"כ י"ל דמייירי שהתרו בו לאחר שהתחיל לקלור קודם שגמר השיעור ואחר התראה גמר שיעור המלאכה חייב עכ"ל הזהב מצוה מד"ק דבר חדש דבכל עבירות שלריך התראה די אם מתרין אותו צעת גמר המלאכה כיון דבידו שלא לגמור וע"ז הוא מויד והתראה א"כ שפיר הו"ל כאלו עובר כל העבירה בהתראה :

ומעתה י"ל דאע"ג דלענין הח"מ די התראה בסוף העבירה אכל מומר לא הוי כיון דלא עשה כל העבירה במויד ובהתראה ואפי' א"ג דגם בפ"א נעשה מומר ה"ד אם עושה כל העבירה בהתראה :

אך באמת בעיקר ד' הגאון ז"ל יש לעי' מד' הכוס' סנהדרין (דף פ"ו ע"ב

חסורה עליו עולמית עיי"ש וביצמות מ"א ע"א וא"כ נראה דה"ה צמי שנעשה מומר כיון דלדעת המרדכי מומר אינו זקק את אשתו א"כ נאסרה עליו אז משום א"א שלא במקום מלוה שוב חסורה עליו עולמית וזה ודאי אין לומר כיון דבמומר פקע אחוה גם איסור אשת את ליכא וא"כ לא היתה חסורה עליו כלל בשעה שפקע אשת יצמין ז"א דברור הדבר דרק לענין יבוס דתלוי בנחלה לריך להיות את אשר הוא בגדר נחלה אבל לענין איסור אשת אחיו ה"ה בכלל אחיו לכ"ע והארכנו בזה במק"א ואכ"מ :

ובזה נסתרו כל התירולים הכ"ל דמה בכך דמיתה מכפרת אי עשה תשובה כיון דמ"מ הי' מומר ונאסרה עליו שעה אחת שוב חסורה עולמית ואפי' א"כ כתי' הח' בת' חת"ם שם דפ"א לא נעשה מומר עדיין לא יתישב לפמ"ש צ"ס נפ"ח למורי הג' ז"ל בשם רבינו הקדוש מגור זלה"ה דהא דס"ל לתוס' דפ"א לא נעשה מומר אין הכונה דלא נעשה מומר כלל דבשעת עשיית העבירה בודאי הוא מומר רק דאין מחזיקין אותו למומר אח"כ וא"כ כיון דעכ"פ הי' מומר בשעת עשיית העבירה שוב נאסרה עליו עולמית וא"כ הדר"ל קוסית הח' הכ"ל :

ועלה בדעתי להעיר בדבר חדש דהנה התוס' יצמות (דף ט"ז ע"ב) הקשו בכל שומרת יבם שקיבלה קידושין מאחר נימא דפקעה זיקה כיון דאסורה משום א"א ותי' כיון דאפשר לגרסה לא פקעה זיקה והכונה נראה כיון דא"כ לא פקעה זיקה יהי' כופין אותו לגרסה וא"כ בידו ליבמה ולא פקעה זיקה :

ומעתה י"ל דה"ה לר"א דס"ל נשואין הראשונים מפילים ואם נאסרה עליו פ"א שוב חסורה עליו עולמית ה"ד בגירסה כיון דאין בידו לקדשה שפיר אמרינן כיון דנאסרה עליו פ"א שוב חסורה עליו לעולם משא"כ נעשה מומר כיון דבידו לשוב לא פקעה זיקה עדיין וכשכב

שפיר אמרינן דהתראה קודם גמר העבירה מהני משא"כ בשאר איסורים גם הג' בעל הפלאה ז"ל מודה דלריו"ח לריך להתרות בתחילת העבירה כיון דאתחלתא דאיסורא הוא והחיוב הוא על כל הזית לריך שיטעם כל העבירה בהתראה :

אך באמת אכתי קשה על דברי בעל הפלאה ז"ל מד' הרשב"א ח' שבת (ד' ג' ע"ב) דהא דאיבעי' לן בגמ' בהוליא ידו מלאה פירות לחוץ ואסיקנא ואב"א לעולם לא תפשוט כאן בשוגג כאן במזיד וכ' הרשב"א בזה"ל וא"ת ומ"ט לא תפשוט כאן בשוגג כאן במזיד [כונתו נראה כיון דבשוגג אתה מתיר להחזירו ע"כ דחיישינן דאתי למשדי ואתי לידי חיוב סקילה אי"כ ה"ה במזיד לשרי מה"ט ואי אמרם דבמזיד אין אנו משגיחין ע"ז א"כ אכתי תפשוט דס"ב ועי' ברש"י ז"ל מ"ש בזה] איכא למומר האי דבסמוך במזיד גמורה הוא דאי שרי להו אתי לידי חיוב סקילה מזהר זהיר ה"י אצל בשוגג מעיקרן אע"ג דאידכר כיון דאינו מתחייב סקילה ואפי' כרת נמי לא מחייב לא זהיר צ"י כיון דאית לי' מרחא יתירא למנקט ידו הכין כולי יומא עכ"ל מבואר מד"ק דבשוגג צעקירה אע"ג דהו"ד בהנחה ליכא חיוב כרת כיון דעל תחילת ה"י שוגג אע"ג דצעקירה לחודא בודאי לא עביד איסור דאורייתא מ"מ כיון דהחיוב הוא ע"י שניהם לריך שיהי' מזיד על כל המלאכה ול"מ מה שמתכוין בו עתה שאם יניח ברה"ר יהי' ח"מ כיון דגם חיוב כרת ליכא בזה ע"כ דלענין ח"כ אמרי' דמה שעשה בלא כונה הוי כלא עשה כלל דכללא הוא דלחייב את האדם מלקות או כרת לריך שיטעם במזיד ונהי דחייבה רחמנא קרבן בשוגג מ"מ כשבאין אנו לדון על חיוב מלקות או כרת הו"ל כאילו לא עשה כלל מעשה זו וא"כ הוי הנחה בלא עקירה וא"כ ממילא ליתא לד' הפנים יפות כלל :

אך מפני שקשה להחליט על רבינו הגדול בעל הפלאה ז"ל שנגעלס ממנו כ"ז נלענ"ד

ע"כ) צד"ה גניבה אתחלתא דמכירה הוא שהקשו אמאי מקטלו לריו"ח הא הא מלי למימר לפוסלו לעדות באלו וכ"ת דבעי התראה אי"כ לחזקי' אמאי פטורין ועיי"ש צת' ש"כ בזה"ל ואפשר דלחזקי' לא בעי התראה ולריו"ח בעי עכ"ל ול"כ כונתם בזה :

ונראה דכונתם ז"ל דבאמת יש לעי' בזה אי עדי גניבה לריכין להתרות בו בשעת גניבה על הח"מ כיון דעיקר הח"מ הוא על המכירה אי"כ די שעדי מכירה מתרין בו לאמור דע שהגונב ומוכר חייב מיתת צ"ד וכיון שקיבל עליו התראה ומכר אחר התראה לריך להיות ח"מ אך התוס' ס"ל דז"א דלריך שיהי' כל העבירה שטעם בהתראה לזה כתבו דזה תלי' בחזקי' וריו"ח דלחזקי' דס"ל גניבה בפני עצמה ומכירה בפני עצמה אי"כ עיקר הח"מ הוא על עבירת המכירה לזה בגניבה ל"ל התראה על הח"מ אצל ריו"ח דס"ל גניבה אתחלתא דמכירה הוא והחיוב מיתה הוי על שתיהן לריך להתרות גם בגניבה דאל"כ אינו נהרג כיון דגניבה ה"י בלא התראה מיתה כנלענ"ד ברור בפ"י ד' התוס' אי"כ מבואר מד' תוס' דלריך התראה על כל העבירה והתראה על גמר העבירה לחודה לא מהני :

אך י"ל דזה תלי' בפלוגתת ריו"ח ור"ל אי ח"ש אסור מה"מ דלריו"ח דס"ל ח"ש אסור מה"מ אי"כ הח"ש הראשון ג"כ הוי חלק מן העבירה ושפיר לריך שכל האיסור יהי' בהתראה משא"כ לר"ל דס"ל ח"ש מותר מה"מ אי"כ כשאובל כזית איסור בכדי א"פ עיקר האיסור הוא על הגמור וכיון שמתרין בו אז סגי דהוי כאילו עביד כל העבירה באיסור ומלאתי להג' מקאליש ז"ל בס' אמרי בינה דיני בצ"ח ס"ב הביא ד' הפלאה והוא כתב מסבירא לתלות הדבר בפלוגתת ריו"ח ור"ל ותמהני על גודל בקיאותו שלא הרגיש מד' תוס' הנ"ל ומעתה י"ל דרבינו הפלאה ז"ל לא קאמר אלא באיסורי שבת דח"ש מותר מה"מ לכ"ע אז

המכירה והפלאה ז"ל לא קאמר אלא אם
לא התרו אלא לבסוף והודה שמויד הי'
גם בתחילה אבל בזה מודה הוא ז"ל
דלריבין להתרות בו בתחילת העבירה
דאל"כ יכול לומר תמיד שהי' שוגג על
התחלת העבירה וא"ח מיתה, הארכנו בזה
מפני שלא מלאתי עוד הד' בס' האחרונים
והוא כלל גדול בדיני נפשות אמרתי לבאר
הלת ענין הקלושה בזה :

במדבר רבה בקרא דיפקוד וגו'

הרוחות לכל בשר אמר
משה כיון שצנות ללפחד זכו בדין וצנות
יורשות הגיע העת שאתבט הגדולה בעבור
בניי וכו' ולכאוי' תמו' מאוד מה ענין זה
לצנות יורשות כיון דמרע"ה תבט הגדולה
בעד בניי הזכרים ולא ראיתי מי שנתעורר
בזה :

ויצא שגלעני"ד בזה ונקדים ביאור הענין
אמאי באמת איכא הבדל בין בניס
לצנות ובניס קודם לנחלה והנה בתוה"ק
בסדר נחלות כתיב ואל בניי תדבר לאמור
ואיש כי ימות וכן אין לו והעברתם את
נחלתו לבתו ואם אין לו בת וגתתם את
נחלתו לאחיו ול"כ אמאי צבת כתיב לשון
העברה ודרש חז"ל ידוע אך ל"ע דא"כ
אמאי באחיו כתיב, ונתתם" הא לא קיים
אף לשבת ועי' ברמב"ן ז"ל שכ' בזה"ל
קבלו רבותינו כי האב יורש את בנו כאשר
אין למת זרע והכתוב לא הזכיר זה והטעם
כי במשפטי הירושה כל נוחל מנחיל כי
הקורבה שיה וכו'ן שאמר הכתוב כי הבן
יורש את האב גם האב יורש את הבן ועוד
כי הירושה היא בשלשלת הזרע ביו"ח לא
בזרדין א"כ וגתתם את נחלתו לאחיו
משמש נחלה שהאב יורש את בנו בקצר
ומומנו תבוא לאחים אבל לא רלה לומר
אם אין לו בת וגתתם את נחלתו לאחיו
כי דרך ברכה ידבר ולא בנכרתים עכ"ל
והנה עם כל אריכות דה"ק עדיין אינו מתורץ
כל לורכו מה שלא נזכר בתוה"ק כלל ירושת
האב ויותר יפלא לעני"ד שגם ירושת הבן לא

נלעני"ד וגם הוא ז"ל מודה דאם הי' שוגג
בתחילת העבירה פשיטא דאינו חייב על
הגמר כיון דשוגג לענין חיוב הוי כמאן
דלא עבד כלל ועי' בתוס' מכות (ד'
ט"ז ע"א) סוד"ה אי דקטלה קילבד"מ
עיי"ש :

ואמנם כונת הגאון ז"ל באם הי' מויד
מתחילה ועד סוף רק שלא
התרו בו אלא לבסוף וקמ"ל עיקר דלא
צעי התראה בתחילת העבירה דוקא וא"ל
דהי' יכול לומר תמיד שוגג הייתי על תחילת
העבירה ז"א דכיון דהתרו בו דע שאם אתה
מויד על תחילת העבירה כשתגמור תתחייב
מיתה או מלקות והוא קיבל עליו התראה
הרי מודה שהי' מויד בכל העבירה ואין זה
מקריא עפ"י עלמנו כיון דעתה נתחייב
עפ"י עדים וכמוש"כ האחרונים לענין קושית
השאג"א משוחט את הפסח על החמץ כיון
דקיבל עליו התראה לא אמרינן שמה בטלו
כיון דהודה דלא בטלו וכן מוכרחין אנו
לומר לפ"ד הפנ"י גיטין סוגיא דתו"ז שהקשה
למה לריך זמן מלד ב"א הא אפי' אי ליכא
גיטא בידה נאמנת לומר שנתגרשה לרה"מ
דאשה שאמרה לבטלה גירשתני נאמנת ותי'
כיון דקיבלה התראה שוב אינה נאמנת
לומר שנתגרשה אע"ג דהוא ע"י עלמה ע"כ
כדאמרן דזה לא מקריא ע"י עלמה וכן יס
עוד ראיות מהרבה דוכתין והארכנו בזה
במק"א ואכ"מ אבל היכא דאומר באמת
דהי' שוגג על תחילת האיסור אז פשיטא
ז"ל מ התראה על סוף העבירה לחייבו
וכמו"ש הרשב"א ז"ל :

ובמעשה אין כאן סתירה כלל מד'
התוס' סנהדרין שזכרנו לעיל
דשפיר כתבו התוס' דלריו"ח דס"ל דגניבה
אתחלתא דמכירה הוא לריבין להתרות אותו
על הגניבה דאל"כ יכול לטעון דהי' שוגג
על הגניבה וממילא לא נתחייב על המכירה
ולחזקי' דס"ל גניבה לחודא קאי ומכירה
לחודא קאי י"ל דא"ל להתרות על הגניבה
כלל דאפי' בשוגג על הגניבה אם הזיד
על המכירה ח"מ דח"מ הוא רק על